

כשהייתי קטנה הבטיחו לי שהמשיח יבוא מהר.

ועכשיו בצלאל,

אני צורחת, עם דמעות,

שיקיימו לי כבר את ההבטחה-

בגלך.

היית ילד אצילי.

ילד טהור.

ילד עדין, זוהר.

היה לך לב זהב,

מידות כל כך טובות.

ילד שכל אמא חולמת,

ילד שלא רצינו לאבד.

היה לך חן כזה מיוחד,

הלב שלי לא מצליח לעכל-

שלא אזכה לראות אותך שוב.

יש לך משפחה נדירה,

הורים כאלה טובים,

אחיות, אח.

כולם-

נשארו כאן בלעדיך,

מתגעגעים.

רוצים לראות אותך שוב,

רוצים לחבק. להרגיש.

אבל לקחו לנו אותך,

מהר מידי.

לאאאא,

לא יכולה עם הסיפור הנוראי הזה!!

לא מסכימה לזה,

לא משלימה.

כל פעם שאני נזכרת בך-

אני נשברת.
מרגישה חסרת אונים,
מתי תחזור כבר?
מתי??
אתה משמעותי מידי-
בשביל ללכת
יש לנו כאן חוסר.
העולם חשוך יותר עכשיו.
בשבילי.
בשביל עוד הרבה אנשים.
השארת פה חלל,
שאף אחד חוץ ממך-
לא יכול למלא.
לך בטוח טוב.
שם- עם כל הצדיקים.
ברור לי שהמקום שלך גבוה,
קרוב, עטוף.
מוקף במלאכים.

וכאן-
לכולנו-
לא נשאר עוד מילים.
רק כאב
כאב גדול.
מנסה לאחז באמונה,
לוחשת בדמעות
תפילה, תקווה.
יודעת שאם אלוקים
לקח אותך,
בטוח שזה הכי טוב.
אבל עדיין לא מבינה,
לא מצליחה להפנים,

העיניים שלי שורפות,

הלב שלי קרוע

ואין לי מה לעשות.

רק ממשיכה לצרוח,

שיביא לנו גואל...